

(Budaörs, 2018. április 4.)

Fil 2,12–18

- A gyülekezet felelős üdvösségéért
 - Amit Pál korábban írt („ugyanarra törekedjete”, a másik ember szolgálata; Krisztus alázata és szolgálata, amit követnünk kell), annak az üdvösségünkhöz van köze.
 - A gyülekezet nem Pálhoz tartozik, hanem Istenhez. Neki kell engedelmeskedniük Pál távollétében is (felsőbb osztály).
 - Az üdvösséget kegyelemből kapták, de „véghez kell vinni”. Érett keresztyénné válni. Kísértés az önelégültség: „mi már tökéletesek vagyunk, csak mások üdvösségével törődjünk”. Tökéletlenek vagyunk, de nem tartjuk természetesnek, nem törődünk bele. „Krisztus szeretete szorongat”, hogy elvégezzük szolgálatunkat – „de nem én, hanem Isten velem levő kegyelme”.
 - Az akarást és a cselekvést, amivel üdvösségüket véghez viszik, Isten munkálja. Ezért nincs helye a lazításnak és az ellenkezésnek, sem rajongásnak – csak a „félelem és remegés” (ÓSZ) Ezzel imádjuk azt az Istent, aki a kész volt értünk a legnagyobb áldozatra – meg nem érdemelt kegyelemből.
 - „Vigyétek véghez... mert Isten az, aki mindezt teszi”, és nem úgy van, hogy „Isten megadta az üdvösséget, most már rajtatok áll”. Isten cselekszik rajtunk, tudatos embereken keresztül. Átformálja az akaratunkat, így fogjuk azt tenni, amit Ő akar. Az erőt is Ő adja.
 - Nem nekem kell átformálnom a saját gondolkodásomat, akaratomat – nem is lehet. Nem nekem kell noszogatnom magamat a szolgálatra. Viszont lehet, hogy mégis mást akarunk, mint Isten. Ilyenkor érezzük, hogy rászorulunk a kegyelemre, és kérnünk kell, mert ebből csak Ő tud kisegíteni.
- Isten gyermekei a világban
 - A világ „elfordult és elfajult” (5Móz 32,5) (visszájára fordult, Isten akaratát visszájára fordító) nemzetség. A gyülekezet is ilyenné válhat: kísérthető, és ha elfelejti, hogy nem mentes a bűntől, és „csak mások üdvösségével” foglalkozik, ilyen is lesz.
 - Az ÓSZ-i utalások azt jelzik, hogy Isten népének története a gyülekezetben megy tovább: ugyanolyan kísértések, harcok...
 - Pusztai vándorlás – a gyülekezet is vándorol. Ez nem csak azt jelenti, hogy ne a világban érezzük otthon magunkat, hanem azt is, hogy folyamatosan „átformálódjunk”, közeledjünk ahhoz, hogy krisztusiak legyünk.
 - Kísértés a „zúgolódás és vonakodás”. Ne csak engedelmeskedjünk, hanem ezt szívesen, örömmel, Isten akaratával egyetértve tegyük. Ez ellenkezik a bűnös természetünkkel. Ld. pl. a másik ember szolgálata. Isten azért fogadott a gyermekévé, „hogy egészen az övé legyek”, ezért az Isten gyermeke állapotomból következik az engedelmesség, az „egész életem hálaáldozat”.

- Ennek „hibátlanak” kell lennie: feddhetetlennek a szolgáló szeretetben, és romlatlanak, kompromisszum nélkülinek. Ezt is Isten munkálja ki bennünk.
- A „ferde és fonák nemzedék” kifejezést az ÓSZ (5Móz 32,5) és Jézus is Isten népére mondta. Az önzés a gyülekezetet is ilyenné teheti. Ezt tudva irgalmas, mentő szeretettel kell fordulnunk a pogány világ felé.
- Mi a „talpára állított”, Istenhez igazodó életünkkel tudunk világítani (ld. Ézs 49,6; Dán 12,3 + „ti vagytok a világ világossága”). De csak akkor, ha „az élet igéjére figyelünk”. Hangsúly: a magunk életét kell hozzá szabnunk, és akkor fogunk világítani.
 - Akkor Isten adja a szolgálati, bizonyágtételi lehetőségeket. Nem nekünk kell keresnünk, hogy „hova kell bevilágítani”.
- „Nem futottam és nem fáradtam hiába... legyen mivel dicsekednem a Krisztus napján”: itt a kegyelem olyan, mint a talentum, amivel élni, szolgálni kell, és „dicsekedni” lehet.
- A szolgálatban állók kölcsönös öröme – a Filippi-levél mint „örömlevél”.
 - Pál arra számít, hogy halálra ítéldhetik. Italáldozat: az ÓSZ-ben kísérő jellege van. A gyülekezet áldozata az, hogy egészen az Úrnak adják magukat és szolgálnak neki. Ehhez járul Pál halála, mint italáldozat.
 - Pál öröme az, hogy a halála is értelmet nyer, mint áldozat. (Az sincs hiába, mint ahogy a futása / fáradozása sem.) Ehhez az kell, hogy a gyülekezet áldozata (Krisztusnak való odaadása, szolgálata) hibátlan legyen.
 - Így örülhetünk, ha Isten szeretetét tapasztaljuk, ha imádkozhatunk, ha szolgálhatunk – és ha a szolgálatunk (benne életünk és halálunk) Isten szempontjából eredményes.
 - Erre biztatja a gyülekezetet is: örüljenek vele.
- A „félelem és remegés”-től az örömig. „Csak a kegyelmes Istennek szent komolysággal engedelmeskedő, szolgálatban égő élet lehet örvendező élet.”

Fil 4,6–7 „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”